

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK TRIBUNÁLU (osmého senátu)

14. listopadu 2012*

„Hospodářská soutěž — Správní řízení — Žaloba na neplatnost — Akty přijaté během kontroly — Mezitímní opatření — Nepřípustnost — Rozhodnutí nařizující kontrolu — Povinnost uvést odůvodnění — Ochrana soukromí — Dostatečně závažné nepřímé důkazy — Soudní přezkum“

Ve věci T-135/09,

Nexans France SAS, se sídlem v Paříži (Francie),

Nexans SA, se sídlem v Paříži,

zastoupené M. Powellem, solicitor, J.-P. Tranem Thietem, advokátem, a G. Forwood, barrister,

žalobkyně,

proti

Evropské komisi, původně zastoupené X. Lewisem a N. von Lingenem, poté N. von Lingenem a V. Di Buccim, jako zmocněnci,

žalované,

jejímž předmětem je zprvce návrh na zrušení rozhodnutí Komise C(2009) 92/1 ze dne 9. ledna 2009 nařizujícího společnosti Nexans SA a její dceřiné společnosti Nexans France SAS, aby se podřídily kontrole podle čl. 20 odst. 4 nařízení Rady (ES) č. 1/2003 ze dne 16. prosince 2002 o provádění pravidel hospodářské soutěže stanovených v člancích 81 [ES] a 82 [ES] (Úř. věst. 2003, L 1, s. 1; Zvl. vyd. 08/02, s. 205) (věc COMP/39.610); zadruhé návrh směřující k tomu, aby Tribunál prohlásil za protiprávní rozhodnutí Komise zcela okopírovat obsah některých počítačových souborů, aby je mohla zkoumat ve svých kancelářích, které přijala během této kontroly; zatřetí návrh na zrušení rozhodnutí Komise vyslechnout při kontrole zaměstnance společnosti Nexans France a začtvrté návrh, aby Tribunál nařídil proti Komisi určitá opatření,

TRIBUNÁL (osmý senát),

ve složení L. Truchot, předseda, M. E. Martins Ribeiro a H. Kanninen (zpravodaj), soudci,

vedoucí soudní kanceláře: J. Weychert, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 19. října 2011,

vydává tento

* Jednací jazyk: angličtina.

Rozsudek

Skutkový základ sporu

- 1 Žalobkyně – společnost Nexans SA a její 100% vlastněná dceřiná společnost Nexans France SAS – jsou dvě francouzské společnosti provozující svoji činnost v odvětví elektrických kabelů.
- 2 Rozhodnutím C (2009) 92/1 ze dne 9. ledna 2009 nařídila Komise Evropských společenství společnosti Nexans a všem podnikům, které přímo či nepřímo ovládá, včetně společnosti Nexans France, aby se podřídily kontrole podle čl. 20 odst. 4 nařízení Rady (ES) č. 1/2003 ze dne 16. prosince 2002 o provádění pravidel hospodářské soutěže stanovených v člancích 81 [ES] a 82 [ES] (Úř. věst. 2003, L 1, s. 1; Zvl. vyd. 08/02, s. 205) (dále jen „rozhodnutí o kontrole“).
- 3 Článek 1 rozhodnutí o kontrole zní:

„Společnost Nexans [...], jakož i všechny podniky, které přímo či nepřímo ovládá(jí), včetně společnosti Nexans France [...], má povinnost se podříditi kontrole týkající se [její] (jejich) případné účasti na protisoutežních dohodách a/nebo jednáních ve vzájemné shodě v rozporu s článkem 81 [ES ...] – v souvislosti s dodáváním elektrických kabelů a souvisejícího materiálu, včetně mimo jiné podmořských elektrických kabelů pro vysoké napětí a v některých případech podzemních elektrických kabelů pro vysoké napětí – které zahrnují jednání ve vzájemné shodě při předkládání nabídek v případě veřejných zakázek, přidělování zákazníkům a protiprávní výměnu citlivých obchodních informací o dodávkách těchto výrobků.

Ke kontrole může dojít ve všech prostorách, které podnik řídí [...]

Společnost Nexans [...], jakož i všechny podniky, které přímo či nepřímo ovládá(jí), včetně společnosti Nexans France [...], umožní úředníkům a dalším osobám pověřeným Komisí k provedení kontroly a úředníkům a dalším osobám pověřeným orgánem pro hospodářskou soutěž členského státu k tomu, aby jim pomáhali, nebo jmenovaným uvedeným orgánem k tomuto účelu, přístup do všech svých prostor a dopravních prostředků v běžné pracovní době. Předloží ke kontrole účetní knihy a ostatní obchodní záznamy bez ohledu na to, v jaké formě jsou uloženy, pokud o ně úředníci a jiné pověřené osoby požádají, a umožní jim je na místě zkoumat a kopírovat nebo získávat z nich v jakékoli formě kopie nebo výpisy. Společnost Nexans umožní zapečetění všech podnikatelských prostor a účetních knih nebo záznamů po dobu a v rozsahu, v němž je to pro kontrolu nezbytné. Dále společnost Nexans poskytne přímo na místě ústní vysvětlení týkající se předmětu a účelu kontroly, pokud o to úředníci nebo osoby požádají, a zmocní každého zástupce nebo zaměstnance k poskytnutí takových vysvětlení. Společnost Nexans svolí, aby tato vysvětlení byla zaznamenána v jakékoli formě.“

- 4 V článku 2 rozhodnutí o kontrole Komise upřesnila, že kontrola může začít dne 28. ledna 2009. V článku 3 uvedeného rozhodnutí uvedla, že rozhodnutí o kontrole bude oznámeno podniku, kterému je určeno, bezprostředně před kontrolou.
- 5 Rozhodnutí o kontrole je odůvodněno takto:

„Komise obdržela informace, že dodavatelé elektrických kabelů – včetně podniků, kterým je toto rozhodnutí určeno – se podílejí nebo se podíleli na dohodách a/nebo jednáních ve vzájemné shodě souvisejících s dodáváním elektrických kabelů a souvisejícího materiálu – včetně mimo jiné podmořských elektrických kabelů pro vysoké napětí a v některých případech podzemních elektrických kabelů pro vysoké napětí – které zahrnuje jednání ve vzájemné shodě při předkládání nabídek v případě veřejných zakázek, přidělování zákazníkům a protiprávní výměnu citlivých obchodních informací o dodávkách těchto výrobků.

[...]

Podle informací obdržených Komisí [t]yto dohody a/nebo jednání ve vzájemné shodě [...], které byly zavedeny nejpozději roku 2001, nadále existují. [P]ravděpodobně mají světový dopad.

Ukáže-li se, že tato tvrzení jsou opodstatněná, výše popsané dohody a/nebo jednání ve vzájemné shodě jsou velmi závažným porušením článku 81 [ES].

Aby mohla Komise ověřit všechny skutečnosti týkající se předpokládaných dohod a jednání ve vzájemné shodě a kontext, v němž probíhaly, je třeba provést kontroly podle článku 20 nařízení [...] č. 1/2003.

[...]“

- 6 Inspektoři Komise (dále jen „inspektoři“) navštívili ve středu 28. ledna 2009 v doprovodu zástupců Úřadu pro hospodářskou soutěž (Francie) prostory společnosti Nexans France, aby provedli kontrolu podle čl. 20 odst. 4 nařízení č. 1/2003 (dále jen „kontrola“). Rozhodnutí o kontrole bylo oznámeno podniku, který dal inspektorům k dispozici jednacích místnost. Advokát zplnomocněný žalobkyněmi jim pomáhal ve všech úkonech souvisejících s kontrolou.
- 7 Inspektoři si přáli zkoumat dokumenty a počítače některých zaměstnanců společnosti Nexans France, a to pana A ([*důvěrné*]¹ – oddělení pro „Vysoké napětí“), pana B ([*důvěrné*] – oddělení pro „Vysoké napětí“) a pana C ([*důvěrné*] z obchodní jednotky pro „Zemní vedení vysokého napětí“). Inspektorům bylo sděleno, že pan C je na služební cestě s jeho počítačem a vrátí se až v pátek 30. ledna 2009.
- 8 Inspektoři nejprve zkoumali dokumenty v tištěné podobě v kancelářích pana A, B a C a v kanceláři jejich společné asistentky. Poté vyhotovili přesné kopie pevných disků počítačů pana A, B a D ([*důvěrné*] – oddělení pro „Vysoké napětí“). Inspektoři použili software, který během noci zanesl informace obsažené v těchto počítačích do seznamu, aby v nich mohli vyhledávat pomocí klíčových slov.
- 9 Druhý den kontroly, tedy ve čtvrtek 29. ledna 2009, inspektoři zkoumali řadu dokumentů nalezených v kancelářích pana C a E ([*důvěrné*] – oddělení pro „Vysoké napětí“) a elektronickou poštu pana A, B a E a vyhotovili přesné kopie pevných disků počítačů pana A, B a D.
- 10 Pan B oznámil inspektorům, že dne 29. června 2009 večer se má setkat s panem C. Navrhl, že vezme počítač pana C a přinese jej do prostor společnosti Nexans France druhý den ráno, což učinil.
- 11 Třetí den kontroly v pátek 30. ledna 2009 inspektoři informovali žalobkyně, že chtějí požádat pana C o vysvětlení ohledně některých dokumentů, zejména pak elektronické pošty nalezené především v počítači pana A, která byla buď určena panu C přímo, nebo v kopii, nebo kterou C poslal. Odpoledne pan C odpověděl v doprovodu dvou advokátů žalobkyň na otázky inspektorů. Tyto otázky a odpovědi na ně byly zaznamenány do přílohy k zápisu z kontroly, kterou podepsali zástupci žalobkyň.
- 12 Během pátku 30. ledna 2009 inspektoři rovněž zkoumali obsah pevného disku počítače pana C a obnovili několik souborů, dokumentů a elektronické pošty, které byly podle jejich názoru relevantní pro šetření a které byly smazány v době mezi začátkem kontroly a dnem 30. ledna 2009. Dva soubory elektronické pošty zkopírovali na dva elektronické nosiče dat (dále jen „END“). Inspektoři také zkopírovali na dva END soubor elektronické pošty nalezený v počítači pana A. Tyto čtyři END byly vloženy do zapečetěných obálek, které pak podepsal zástupce žalobkyň. Inspektoři se rozhodli tyto obálky odnést do kanceláří Komise v Bruselu (Belgie). Počítač pana C a jeden END nalezený

1 — Důvěrné údaje byly vynechány.

v jeho kanceláři byly uloženy do skříně, kterou inspektoři zapečetili. Pevné disky počítačů Komise použité při kontrole byly následně smazány. Závěrem inspektoři žalobkyně informovali o tom, že jim oznámí datum pokračování kontroly. Žalobkyně uvedly, že upřednostňují, aby se případná kontrola pevného disku počítače pana C uskutečnila v prostorách společnosti Nexans France, nikoliv v kancelářích Komise.

- 13 Inspektoři se vrátili do prostor společnosti Nexans France v úterý 3. února 2009. Otevřeli zapečetěnou skřín, ve které byl uložen END nalezený v kanceláři pana C a jeho počítač. Inspektoři na místě prohlédli END, vytiskli z něj dva dokumenty, které si ponechali, a vrátili jej zástupcům žalobkyň. Dále vyhotovili tři přesné kopie pevných disků počítače pana C na tři END. Na žádost zástupců žalobkyň inspektoři vrátili žalobkyním jeden ze tří END a další dva dali do zapečetěných obálek a – poté, co vzali na vědomí, že žalobkyně zpochybňují legitimitu tohoto postupu – odvezli obálky do Bruselu. Inspektoři uvedli, že zapečetěné obálky budou otevřeny pouze v prostorách Komise za přítomnosti zástupců žalobkyň.
- 14 Obálky zapečetěné v prostorách společnosti Nexans France, které obsahovaly END, byly otevřeny v kancelářích Komise dne 2. března 2009 za přítomnosti advokátů žalobkyň. Dokumenty obsažené na těchto END byly posouzeny a inspektoři vytiskli ty, které považovali za relevantní pro šetření. Druhá kopie těchto dokumentů v tištěné podobě, jakož i jejich seznam, byly předány advokátům žalobkyň. Tento postup byl ukončen dne 11. března 2009. Kancelář, v níž byly dokumenty a END zkoumány, byla na konci každého pracovního dne zapečetěna za přítomnosti advokátů žalobkyň a následující den v jejich přítomnosti opět otevřena.

Řízení a návrhová žádání účastnic řízení

- 15 Návrhem došlým kanceláři Tribunálu dne 7. dubna 2009 podaly žalobkyně projednávanou žalobu.
- 16 V návaznosti na změnu složení senátů Tribunálu byl soudce zpravodaj přidělen k osmému senátu, kterému byla v důsledku toho přidělena projednávaná věc.
- 17 Dopisem ze dne 14. ledna 2011 požádaly žalobkyně, aby byly do spisu založeny dva rozsudky Evropského soudu pro lidská práva, které byly vyneseny po doručení repliky a jsou relevantní pro přezkum přípustnosti žaloby (ESLP, rozsudky ze dne 21. prosince 2010, *Primagaz v. Francie*, žaloba č. 29613/08 a *Société Canal Plus v. Francie*, žaloba č. 29408/08), přičemž Tribunál této žádosti vyhověl rozhodnutím ze dne 26. ledna 2011. Tribunál vyzval Komisi, aby předložila k těmto rozsudkům svá vyjádření, což ve stanovené lhůtě učinila.
- 18 Na základě zprávy soudce zpravodaje Tribunál rozhodl zahájit ústní část řízení. V rámci organizačních procesních opatření upravených článkem 64 jednacího řádu Tribunálu položil Tribunál dne 20. září 2011 Komisi písemné otázky a požádal ji, aby předložila kopii dokumentu Komise, který žalobkyně uvedly ve svých vyjádřeních, nazvaný „Vysvětlivka k povolení provést kontrolu při výkonu rozhodnutí přijatého podle čl. 20 odst. 4 nařízení č. 1/2003“. Komise této žádosti vyhověla ve stanovené lhůtě.
- 19 Řeči účastnic řízení a jejich odpovědi na otázky Tribunálu byly vyslechnuty na jednání konaném dne 19. října 2011. Na konci jednání Tribunál rozhodl, že ústní část řízení nebude ukončena.
- 20 Dopisem ze dne 25. října 2011 zaslaly žalobkyně Tribunálu skutková upřesnění týkající se vyjádření, která předložily na jednání. Rozhodnutím ze dne 16. listopadu 2011 založil Tribunál tento dopis do spisu a vyzval Komisi, aby předložila v tomto ohledu vyjádření, což učinila ve stanovené lhůtě.
- 21 Usnesením ze dne 21. prosince 2011 nařídil Tribunál Komisi, aby předložila určité dokumenty v rámci důkazních opatření stanovených v článku 65 jednacího řádu, a stanovil, jakým způsobem do nich žalobkyně mohou nahlížet. Komise vyhověla tomuto důkaznímu opatření ve stanovené lhůtě.

- 22 Dne 21. prosince 2011 položil Tribunál v rámci organizačních procesních opatření stanovených v článku 64 jednacího řádu Komisi písemnou otázku a vyzval ji, aby předložila překlad do jednacího jazyka některých částí dvou dokumentů, které poskytla dříve. Komise vyhověla této žádosti ve stanovené lhůtě.
- 23 Dne 24. ledna 2012 nahlédly žalobkyně v kanceláři Tribunálu do dokumentů uvedených v bodě 21 výše. Dne 2. března 2012 předložily svá vyjádření k těmto dokumentům. Dne 26. března 2012 předložila Komise vyjádření k vyjádřením žalobkyň.
- 24 Ústní část řízení skončila dne 23. dubna 2012. Usnesením ze dne 1. října 2012 byla znovu zahájena. V rámci organizačních procesních opatření stanovených v článku 64 jednacího řádu Tribunál položil dne 2. října 2012 Komisi písemnou otázku, která vyhověla této žádosti ve stanovené lhůtě. Ústní část řízení následně skončila dne 22. října 2012.
- 25 Žalobkyně navrhují, aby Tribunál:
- zrušil rozhodnutí o kontrole;
 - prohlásil za protiprávní rozhodnutí Komise zajistit kopie některých počítačových souborů a pevného disku počítače pana C za účelem pozdějšího zkoumání v jejich kancelářích v Bruselu;
 - zrušil rozhodnutí Komise vyslechnout pana C;
 - nařídil Komisi, aby společnosti Nexans France vrátila všechny dokumenty nebo důkazy, které mohla obdržet v souladu s výše uvedenými rozhodnutími, jež bez omezení zahrnují dokumenty, které nepodléhají kontrole, dokumenty týkající se projektů s elektrickými kabely probíhajícími mimo Evropský hospodářský prostor (EHP), protiprávně zajištěné dokumenty odvezené do Bruselu a výpověď získanou na základě výslechů pana C.
 - nařídil Komisi, aby se zdržela použití jakýchkoli dokumentů nebo důkazů, které mohla obdržet na základě zrušených rozhodnutí, pro účely řízení ve věci porušení pravidel hospodářské soutěže;
 - nařídil Komisi, aby se zdržela předávání těchto dokumentů nebo důkazů (nebo písemností či informací na nich založených) jiným orgánům pro hospodářskou soutěž;
 - nařídil jakékoliv jiné opatření, které je z právního hlediska nezbytné;
 - uložil Komisi náhradu nákladů řízení.
- 26 Komise navrhuje, aby Tribunál:
- prohlásil za nepřipustné právní stanovisko, které žalobkyně předložily v příloze repliky na podporu jejich argumentů týkajících se přípustnosti některých bodů jejich návrhových žádání;
 - odmítl druhý a sedmý bod návrhových žádání žalobkyň jako nepřipustné;
 - zamítl žalobu jako neopodstatněnou;
 - uložil žalobkyním náhradu nákladů řízení.

Právní otázky

- 27 První tři body návrhových žádání předložených žalobkyněmi tvoří tři návrhy na zrušení, z nichž každý se vztahuje na akt přijatý Komisí za účelem provedení kontroly nebo při její příležitosti.
- 28 První ze tří aktů napadených žalobkyněmi je rozhodnutí o kontrole. Druhý a třetí akt (dále jen „sporné akty“) byly přijaty inspektory během kontroly. Jedná se o rozhodnutí vyhotovit přesné kopie několika počítačových souborů a pevného disku počítače pana C za účelem jejich pozdějšího zkoumání v kancelářích Komise a rozhodnutí vyslechnout pana C.
- 29 Čtvrtý a sedmý bod návrhových žádání žalobkyň jsou návrhy směřující k tomu, aby Tribunál nařídil proti Komisi opatření.
- 30 Pokud jde o přípustnost, Komise nejprve tvrdí, že sporné akty nejsou napadnutelné, a body návrhových žádání žalobkyň směřující ke zrušení těchto aktů jsou tudíž nepřipustné. Komise dále tvrdí, že nejsou přípustné ani body návrhových žádání, ve kterých žalobkyně žádají, aby jí Tribunál uložil příkazy. Závěrem Komise uvádí, že Tribunál by měl prohlásit za nepřipustné právní stanovisko, které žalobkyně připojily k replice (dále jen „sporné stanovisko“) na podporu jejich argumentů ohledně přípustnosti návrhů na zrušení sporných aktů.
- 31 Pokud jde o věc samu, Komise tvrdí, že námitky uplatněné žalobkyněmi na podporu jejich návrhů na zrušení je třeba zamítnout.
- 32 Nejprve je třeba přezkoumat návrh na zrušení rozhodnutí o kontrole, jehož přípustnost není zpochybněna, dále přípustnost sporného stanoviska a návrhů na zrušení sporných aktů a konečně body návrhových žádání směřujících k tomu, aby Tribunál nařídil proti Komisi opatření.

1. K návrhu na zrušení rozhodnutí o kontrole

- 33 Žalobkyně v podstatě předkládají jediný žalobní důvod na podporu jejich návrhu na zrušení rozhodnutí o kontrole, který vychází z porušení čl. 20 odst. 4 nařízení č. 1/2003 a základních práv, a to práva na obhajobu, práva na spravedlivý proces, práva nepřispívat k jejich vlastnímu obvinění, presumpce nevinny a právo na respektování soukromí. Tento žalobní důvod se dělí na dvě části vycházející na jednu stranu z příliš široké a neurčité škály výrobků dotčených rozhodnutím o kontrole a na stranu druhou z příliš širokého zeměpisného rozsahu tohoto rozhodnutí.

K první části, vycházející z příliš široké a neurčité škály výrobků dotčených rozhodnutím o kontrole

- 34 Argumenty žalobkyň předložené v rámci této části lze pochopit tak, že Komise v rozhodnutí o kontrole dostatečně nevymezila předmět a účel kontroly. Za tímto účelem žalobkyně uvádí dvě námitky.
- 35 V první námitce žalobkyně v podstatě Komisi vytýkají, že rozhodnutí o kontrole přesně nevymezuje dotčené výrobky. Tato nepřesnost znemožnila žalobkyním využít jejich práva na obhajobu a rozlišit dokumenty, do kterých mohla Komise nahlížet a pořizovat jejich kopie, od jiných dokumentů ve vlastnictví společnosti Nexans France, v jejichž případě nemusely strpět takový zásah do sféry jejich soukromé činnosti. Komise tak mohla zahájit „výšetřovací výpravu“ a hledat v prostorách tohoto podniku užitečné dokumenty a informace s cílem odhalit případná porušení pravidel hospodářské soutěže ve všech oblastech činnosti žalobkyň a nikoli pouze v rámci odvětví, jehož se týkalo šetření.
- 36 V rámci druhé námitky žalobkyně tvrdí, že Komise měla podrobné informace, které ji vedly k podezření na porušení pravidel hospodářské soutěže pouze v odvětví podmořských kabelů pro vysoké napětí, což potvrzuje chování inspektorů při kontrole a tisková zpráva Komise.

- 37 Pro účely přezkumu obou námitek žalobkyně je nejprve třeba připomenout některé zásady, kterými se řídí povinný obsah rozhodnutí přijatých Komisí nařizujícími kontrolu podle čl. 20 odst. 4 nařízení č. 1/2003 na jedné straně a přezkum, který má soud Evropské unie případně provést stran odůvodněnosti takové kontroly, na straně druhé.

Úvodní poznámky

- 38 Článek 20 odst. 4 nařízení č. 1/2003 stanoví podstatné náležitosti, které musí rozhodnutí Komise nařizující kontrolu obsahovat. Toto ustanovení zní takto:

„Podniky a sdružení podniků se musí podřídit kontrolám nařízeným na základě rozhodnutí Komise. Rozhodnutí musí stanovit předmět a účel kontroly, stanovit datum, kdy má začít, a uvést sankce podle článků 23 a 24 a právo na přezkoumání rozhodnutí Soudním dvorem [...]“

- 39 Povinnost Komise uvést předmět a účel kontroly je základním požadavkem, jež má prokázat odůvodněnost zamýšleného zásahu, v důsledku čehož budou tyto podniky moci jednak vymezit rozsah své povinnosti spolupráce a jednak chránit své právo na obhajobu (rozsudek Soudního dvora ze dne 17. října 1989, Dow Chemical Ibérica a další v. Komise, 97/87 až 99/87, Recueil, s. 3165, bod 26).
- 40 Pokud jde o otázku odůvodněnosti zamýšleného zásahu a rozsahu povinnosti dotčených podniků spolupracovat, je třeba uvést, že požadavek ochrany vůči svévolným a nepřiměřeným zásahům veřejné moci do sféry soukromé činnosti fyzické nebo právnické osoby představuje obecnou zásadu unijního práva (viz rozsudek Soudního dvora ze dne 22. října 2002, Roquette Frères, C-94/00, Recueil, s. I-9011, bod 27 a citovaná judikatura). Tato zásada byla zakotvena v článku 7 Listiny základních práv Evropské unie vyhlášené v Nice dne 7. prosince 2000 (Úř. věst. C 364, s. 1), který zní „[k]aždý má právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a komunikace“.
- 41 Co se týče ochrany práva dotčených podniků na obhajobu, je třeba nejprve uvést, že toto právo musí Komise dodržovat jak při správních řízeních, která mohou vést k uložení sankcí, tak v průběhu postupů předběžného šetření, neboť je třeba zabránit tomu, aby toto právo mohlo být nenapravitelně porušeno v rámci postupů předběžného šetření, k nimž patří zejména kontroly, jež mohou být rozhodující pro získávání důkazů o protiprávní povaze jednání podniků, které může zakládat jejich odpovědnost (rozsudek Soudního dvora ze dne 21. září 1989, Hoechst v. Komise, 46/87 a 227/88, Recueil, s. 2859, bod 15).
- 42 Dále vzhledem k tomu, že požadavek, aby Komise uvedla předmět a účel šetření, představuje základní záruku práva na obhajobu dotčených podniků, rozsah povinnosti odůvodnit rozhodnutí o kontrole nemůže být omezen v závislosti na úvahách, které se týkají účinnosti šetření. V tomto ohledu je třeba upřesnit, že ačkoli Komise skutečně není povinna adresátovi rozhodnutí o kontrole sdělit veškeré informace, které má k dispozici o předpokládaném protiprávním jednání, ani nemusí provádět přesnou právní kvalifikaci těchto protiprávních jednání, musí naopak jasně uvést domněnky, jež zamýšlí ověřit (rozsudek Dow Chemical Ibérica a další v. Komise, bod 39 výše, bod 45).
- 43 Unijnímu soudu může být navržen přezkum rozhodnutí přijatého na základě čl. 20 odst. 4 nařízení č. 1/2003, aby se ujistil o tom, že uvedené rozhodnutí není svévolné, tj. že nebylo přijato za situace, kdy neexistují skutkové okolnosti odůvodňující kontrolu. Je třeba připomenout, že kontroly prováděné Komisí jsou zaměřeny na shromáždění dokumentace nezbytné k ověření skutkového a právního stavu a jeho rozsahu, o němž už Komise má informace. V rámci tohoto přezkumu se unijní soud musí ujistit o existenci dostatečně závažných nepřímých důkazů, jež mu umožní nabýt podezření, že dotčený podnik porušil pravidla hospodářské soutěže (viz rozsudek Roquette Frères, bod 40 výše, body 54 a 55 a citovaná judikatura).

44 Právě s ohledem na souhrn výše uvedených úvah je třeba uplatnit judikaturu unijního soudu, podle které na jednu stranu odůvodnění rozhodnutí o kontrole nemusí nutně obsahovat přesné vymezení relevantního trhu pod podmínkou, že toto rozhodnutí obsahuje podstatné náležitosti uvedené v bodě 38 výše (rozsudek Dow Chemical Ibérica a další v. Komise, bod 39 výše, bod 46), a na druhou stranu Komise je nicméně povinna uvést v tomto rozhodnutí podstatné charakteristické rysy předpokládaného protiprávního jednání tím, že zejména označí domnělý relevantní trh (rozsudek Tribunálu ze dne 8. března 2007, France Télécom v. Komise, T-340/04, Sb. rozh. s. II-573, bod 52).

45 Ačkoliv Komise není povinna ve stadiu kontroly přesně vymežit trh, kterého se týká její šetření, musí naopak dostatečně určit odvětví dotčená údajným protiprávním jednáním, kterého se šetření týká, aby na jednu stranu dotčenému podniku umožnila omezit spolupráci na jeho činnosti v odvětvích, o nichž má Komise dostatečně závažné nepřímé důkazy – které umožňují nabýt podezření o porušení pravidel hospodářské soutěže a odůvodňují zásah do sféry soukromé činnosti tohoto podniku – a na druhou stranu umožnila unijnímu soudu případně přezkoumat, zda jsou uvedené důkazy v tomto ohledu dostatečně závažné.

K první námitce, vycházející z nepřesnosti rozhodnutí o kontrole vymezení dotčených výrobků

46 Jak bylo popsáno v bodech 3 a 5 výše Komise uvedla v rozhodnutí o kontrole, že předmětem jejího šetření byly „dodávky elektrických kabelů a souvisejícího materiálu, včetně mimo jiné podmořských elektrických kabelů pro vysoké napětí a v některých případech podzemních elektrických kabelů pro vysoké napětí“.

47 V žalobní odpovědi a duplice Komise přinejmenším konkludentně uvádí, že rozhodnutí o kontrole se nevztahovalo na všechny elektrické kabely a s nimi související materiál. Tvrdí, že odůvodnění tohoto rozhodnutí „a zejména popis konkrétních výrobků zahrnutých pod obecnější pojem ‚elektrické kabely‘ umožňoval žalobkyním bez obtíží pochopit, že kontrola se nebude týkat jakýchkoliv elektrických kabelů, ale konkrétně kabelů, jejichž demonstrativní výčet je uveden v rozhodnutí [o kontrole]“.

48 Podle Komise tak předmět jejího šetření zahrnoval spíše „kabely používané při přenosu elektriny, a to například z elektráren do elektrických rozvodů nebo do propojení elektrických rozvodných sítí“, přičemž typy elektrických kabelů, které jsou výslovně uvedeny v rozhodnutí o kontrole, představují konkrétní příklady z této kategorie, což dostatečně jasně vyplývá ze znění tohoto rozhodnutí a jeho kontextu.

49 Předmět šetření vymezený v rozhodnutí o kontrole však nelze vykládat tak, jak Komise navrhuje ve své žalobní odpovědi a duplice.

50 Odůvodnění rozhodnutí o kontrole se totiž jasně vztahuje na všechny elektrické kabely. Výraz „včetně mimo jiné“ a výraz „a v některých případech“, které Komise použila při svém vymezení předmětu šetření, ukazují, že podmořské elektrické kabely pro vysoké napětí a podzemní elektrické kabely pro vysoké napětí uvedla pouze jako příklady ze širší škály výrobků, která potenciálně zahrnuje všechny typy elektrického kabelu, jakož i materiálu souvisejícího s použitím nebo instalací těchto kabelů.

51 Navíc Komise ve své odpovědi na organizační procesní opatření ze dne 20. září 2011, jakož i na jednání, uvedla že – v rozporu s tím, co tvrdila v žalobní odpovědi a duplice – se rozhodnutí o kontrole týká všech elektrických kabelů, nikoliv pouze elektrických kabelů, které jsou demonstrativně uvedeny v tomto rozhodnutí.

52 Žalobkyně zdůrazňují, že výraz „elektrické kabely“ může odpovídat jakémukoliv typu kabelu používanému při přenosu elektrického proudu. Rozhodnutí o kontrole krom toho neupřesňuje, které výrobky mohou spadat do kategorie „související materiál“. Toto rozhodnutí se tedy týká velmi vysokého počtu výrobků. Žalobkyně jsou toho názoru, že tak rozmanité výrobky jako jsou telefonní

dráty, elektrické kabely pro vysoké napětí, kabely pro distribuci elektřiny v rámci domácností nebo kabely pro domácí elektrospotřebiče lze zahrnout do obecné kategorie „elektrické kabely“. Kromě toho do obecné kategorie materiálu souvisejícího s elektrickými kabely mohou spadat takové výrobky, jako jsou transformátory, přepínače nebo elektrické měřiče. Žalobkyně navíc zdůrazňují, že toto odůvodnění může zahrnovat soubor činností podniku, který vyrábí kabely pro elektrické vedení, i když tyto činnosti mohou spadat do velmi odlišných odvětví.

- 53 Je však třeba uvést, že v rozporu s tvrzením žalobkyň, Komise tím, že v rozhodnutí o kontrole uvedla všechny elektrické kabely a veškerý materiál, který s nimi souvisí, splnila svoji povinnost vymezit předmět svého šetření.
- 54 Znění článku 1 a odůvodnění rozhodnutí o kontrole – i když mohlo být méně neurčité – totiž umožnilo žalobkyním vymezit rozsah jejich povinnosti spolupráce. Žalobkyně měly vědět, že rozhodnutí o kontrole vyloučilo pouze elektrické kabely konkrétně vyjmenované v tomto rozhodnutí a že byly povinny předložit Komisi v zásadě veškeré požadované informace týkající se všech elektrických kabelů a materiálu, který se obvykle s těmito kabely prodává nebo je určen k doplňkovému využití. Žalobkyně mohly ze znění rozhodnutí o kontrole zjistit, že jakékoliv bránění z jejich strany tomu, aby Komise získala dokumenty týkající se těchto výrobků nebo nevyhovění její žádosti o předložení takových dokumentů, může být penalizováno podle čl. 23 odst. 1 nařízení č. 1/2003.
- 55 Rozhodnutí o kontrole rovněž vymezuje předmět šetření, ve vztahu k němuž Tribunál případně může přezkoumat, zda jsou nepřímé důkazy, které měla Komise k dispozici při přijetí tohoto rozhodnutí, dostatečně závažné k tomu, aby odůvodnila zásah do sféry soukromé činnosti žalobkyň týkající se všech jejich činností.
- 56 Přesnost rozhodnutí o kontrole, pokud jde o vymezení výrobků, jichž se kontrola týká, nelze zpochybnit, v rozporu s tvrzením žalobkyň, z důvodu, že Komise v rozhodnutích, která přijala před rozhodnutím o kontrole – a zejména v jejím rozhodnutí ze dne 19. července 2000, kterým se spojení prohlašuje za slučitelné se společným trhem a s fungováním Dohody o EHP (věc COMP/M.1882 – Pirelli/BICC) (Úř. věst. 2003, L 70, s. 35) – rozlišila ve vztahu k výrobkům dotčeným šetřením několik oddělených trhů, a to trh s kabely pro velmi vysoké a vysoké napětí na straně jedné a trh s kabely pro nízké a střední napětí na straně druhé. Komise totiž musela přesně vymezit trhy dotčené spojením, které bylo předmětem tohoto rozhodnutí – jež bylo přijato podle čl. 8 odst. 2 nařízení Rady (EHS) č. 4064/89 ze dne 21. prosince 1989 o kontrole spojování podniků (Úř. věst. L 395, s. 1; Zvl. vyd. 08/01, s. 31) ve znění v době přijetí uvedeného rozhodnutí – jelikož měla povinnost zkoumat v souladu s tímto ustanovením, zda dotčené spojení může vytvořit nebo posílit dominantní postavení, v jehož důsledku by byla významně narušena účinná hospodářská soutěž na společném trhu nebo na jeho podstatné části. Naopak, jak bylo uvedeno v bodě 44 výše, v rámci rozhodnutí přijatého podle čl. 20 odst. 4 nařízení č. 1/2003 nemá Komise povinnost přesně vymezit trh dotčený jejím šetřením.
- 57 Kromě toho nic nebrání úvaze, že jediné porušení práva hospodářské soutěže nebo související porušení mohou mít dopady na odlišných výrobních trzích a že – přinejmenším ve stadiu přijetí rozhodnutí podle čl. 20 odst. 4 nařízení č. 1/2003 – mohou být předmětem téhož šetření Komise.
- 58 Konečně otázka, zda inspektoři uskutečnili „vyšetřovací výpravu“ v prostorách společnosti Nexans France, jak tvrdí žalobkyně, závisí na tom, zda nepřímé důkazy, které měla Komise k dispozici při přijetí rozhodnutí o kontrole, stačí k odůvodnění zásahu do sféry soukromé činnosti žalobkyň týkající se všech elektrických kabelů, a musí být tudíž přezkoumána v rámci druhé námítky.
- 59 První námítku je tedy třeba zamítnout.

Ke druhé námitce, vyplývající ze skutečnosti, že Komise měla pouze v případě odvětví podmořských kabelů pro vysoké napětí dostatečně závažné nepřímé důkazy, které jí umožnily nabýt podezření, že žalobkyně porušily pravidla hospodářské soutěže

- 60 Žalobkyně tvrdí, že informace, které měla Komise k dispozici, se týkaly případného protisoutěžního jednání pouze v odvětví podmořských kabelů. Tuto analýzu potvrzuje na jednu stranu skutečnost, že když přijela za účelem kontroly do prostor společnosti Nexans France dne 28. ledna 2009, požádala o setkání s některými pracovníky této společnosti pracujícími v tomto odvětví, a na druhou stranu obsah tiskové zprávy zveřejněné Komisí po kontrole. Komise však navzdory konkrétním informacím, které měla, příliš rozšířila předmět a účel kontroly a uskutečnila „vyšetřovací výpravu“ do prostor tohoto podniku.
- 61 Komise v podstatě tvrdí, že podnik, kterému je určeno rozhodnutí přijaté podle čl. 20 odst. 4 nařízení č. 1/2003, je s ní povinen spolupracovat nejen stran předmětu kontroly, tj. výrobků nebo služeb, na něž se toto rozhodnutí vztahuje, ale i stran činností dotčeného podniku. Komise dále tvrdí, že měla dostatečně závažné nepřímé důkazy k tomu, aby nařídila kontrolu týkající se všech elektrických kabelů a materiálu, který s nimi souvisí.
- 62 V tomto ohledu je třeba zaprvé uvést, jak tvrdí Komise, že její oprávnění provádět šetření by bylo zbaveno účelnosti, kdyby se musela omezit pouze na to, že bude požadovat předložení dokumentů, které mohla předem přesně identifikovat. Takové právo naopak znamená možnost vyhledávat různé informace, které ještě nejsou známé nebo plně identifikované. Bez takové možnosti by Komise nemohla shromažďovat informace nezbytné pro kontrolu v případě, že by narazila na odmítnutí spolupráce nebo na obstrukce ze strany dotčených podniků (rozsudek Hoechst v. Komise, bod 41 výše, bod 27; rozsudek Tribunálu ze dne 11. prosince 2003, Ventouris v. Komise, T-59/99, Sb. rozh. s. II-5257, bod 122).
- 63 Zadruhé, výkon tohoto oprávnění vyhledávat různé informace, které ještě nejsou známé, nebo plně identifikované umožňuje Komisi zkoumat některé obchodní záznamy podniku, kterému je určeno rozhodnutí přijaté na základě čl. 20 odst. 4 nařízení č. 1/2003, i když neví, zda spadají do činnosti, na kterou se toto rozhodnutí vztahuje, aby zjistila, zda tomu tak je, a zabránila dotčenému podniku, aby před ní ukryl důkazy relevantní pro šetření pod záminkou, že nejsou předmětem šetření.
- 64 Provede-li však Komise kontrolu v prostorách podniku podle čl. 20 odst. 4 nařízení č. 1/2003, je navzdory výše uvedenému povinna omezit své vyšetřovací úkony na činnost tohoto podniku v odvětvích uvedených v rozhodnutí nařizujícím kontrolu, a tudíž jakmile jednou konstatuje, že jí přezkoumaný dokument nebo informace nespádají do této činnosti, nesmí je použít pro účely svého šetření.
- 65 Nejprve, pokud by Komise nepodléhala tomuto omezení, měla by v praxi možnost – pokaždé když má nepřímý důkaz umožňující nabýt podezření, že podnik porušil pravidla hospodářské soutěže v konkrétní oblasti své činnosti – provést kontrolu veškerých činností s konečným cílem odhalit všechna porušení uvedených pravidel, kterého se mohl tento podnik dopustit, což je neslučitelné s ochranou sféry soukromé činnosti právních osob zaručenou jakožto základní právo v demokratické společnosti.
- 66 Dále, povinnost Komise uvést účel a předmět kontroly v rozhodnutích přijatých na základě čl. 20 odst. 4 nařízení č. 1/2003 by měla čistě formální účel, pokud by byla vymezena způsobem, který navrhuje Komise. Systematické rozšíření této povinnosti na veškerou činnost dotčených podniků by bylo v rozporu s judikaturou, podle níž je účelem uvedené povinnosti zejména umožnit dotčeným podnikům vymežit rozsah jejich povinností.

- 67 Je tedy třeba mít za to, že v projednávaném případě byla Komise povinna mít dostatečně závažné nepřímé důkazy, které odůvodňovaly provedení kontroly v prostorách žalobkyň a týkaly se jejich veškeré činnosti vztahující se k elektrickým kabelům a s nimi souvisejícímu materiálu, aby přijala rozhodnutí o kontrole.
- 68 Žalobkyně se v žalobě opírají o dva nepřímé důkazy s cílem podpořit své tvrzení, že Komise měla pouze informace týkající se případného protisoutěžního chování v odvětví podmořských kabelů pro vysoké napětí. Zaprvé podle žalobkyň Komise oznámila v tiskové zprávě ze dne 3. února 2009, že provedla kontroly v prostorách výrobců pouze těchto kabelů. Zadruhé žalobkyně tvrdí, že Komise se při kontrole zajímala o některé zaměstnance společnosti Nexans France pracující v tomto odvětví.
- 69 Je třeba poznamenat, že v den podání žaloby kanceláři Tribunálu žalobkyně neměly přístup k nepřímým důkazům, které měla Komise k dispozici při přijetí rozhodnutí o kontrole a na kterých založila své podezření. Komise ani nebyla povinna jim tyto nepřímé důkazy poskytnout (v tomto smyslu viz rozsudek Dow Chemical Ibérica a další v. Komise, bod 39 výše, body 45 a 51).
- 70 Za těchto okolností nelze požadovat, aby žalobkyně předložily – kromě nepřímých důkazů uvedených v bodě 68 výše – důkazy na podporu jejich tvrzení, že Komise měla jediné informace o případném protisoutěžním chování v odvětví podmořských kabelů pro vysoké napětí.
- 71 Takový požadavek by v praxi vedl k tomu, že podnik, kterému je určeno rozhodnutí přijaté na základě čl. 20 odst. 4 nařízení č. 1/2003, by nemohl zpochybnit dostatečně závažnou povahu nepřímých důkazů, které měla Komise k dispozici pro přijetí tohoto rozhodnutí, což by bránilo Tribunálu přezkoumat, zda uvedené rozhodnutí není svévolné.
- 72 Je tedy třeba dospět k závěru, že předloží-li podniky, kterým je určeno rozhodnutí přijaté na základě čl. 20 odst. 4 nařízení č. 1/2003, jak je tomu v projednávaném případě, alespoň některé skutečnosti zpochybňující dostatečně závažnou povahu nepřímých důkazů, které měla Komise k dispozici pro přijetí takového rozhodnutí, unijní soud musí tyto nepřímé důkazy přezkoumat a ověřit jejich dostatečně závažnou povahu.
- 73 Komise v odpovědi na organizační procesní opatření ze dne 20. září 2011 informovala Tribunál o nepřímých důkazech, které měla k dispozici před přijetím rozhodnutí o kontrole a které podle ní odůvodňovaly nařízení kontroly v prostorách žalobkyně ohledně všech elektrických kabelů.
- 74 V tomto ohledu Komise nejprve uvedla, že konkurent žalobkyň (dále jen „žadatel o shovívavost“), ji dne 21. listopadu 2008 ústně informoval v rámci programu shovívavosti zavedeného jejím oznámením ze dne 8. prosince 2006 ochraně před pokutami a snížení pokut v případech kartelů (Úř. věst. C 298, s. 17) o existenci kartelové dohody o podzemních a podmořských kabelech pro vysoké napětí, jíž byly žalobkyně smluvní stranou (dále jen „údajná kartelová dohoda“), jakož i o existenci „dohody [důvěrné] o smlouvách týkajících se elektrických kabelů pro střední napětí“. Posledně uvedená dohoda nazvaná [důvěrné] byla oznámena dne [důvěrné] Bundeskartellamt (německý spolkový kartelový úřad). Závěrem, [důvěrné] nahradila dřívější „dohodu [důvěrné]“ nazvanou [důvěrné] a oznámenou v [důvěrné] Bundeskartellamt.
- 75 Komise ke své odpovědi na organizační procesní opatření ze dne 20. září 2011 připojila kopii dvou verzí [důvěrné] z let [důvěrné], jakož i jednu kopii [důvěrné].
- 76 Dále Komise uvedla, že kontrola se nemohla omezovat na podzemní a podmořské kabely pro vysoké napětí vzhledem k tomu, že:
- [důvěrné] se týkala elektrických kabelů pro střední napětí [důvěrné] a [důvěrné] se týkala kabelů určených pro napětí, která mohla klesnout až na [důvěrné];

- žadatel o shovívavost [*důvěrné*] již nemohl ani ověřit [*důvěrné*], zda došlo ke koluznímu jednání [*důvěrné*] vztahujícímu se ke kabelům pro střední napětí;
 - dřívější šetření Komise v oblasti kontroly spojování potvrdily neexistenci jasného a konečného rozlišení mezi elektrickými kabely pro vysoké, střední a nízké napětí [rozhodnutí Komise ze dne 19. července 2000 (věc COMP/M.1882 – Pirelli/BICC), body odůvodnění 14 až 32 (viz bod 56 výše); rozhodnutí Komise ze dne 5. července 2005 (věc COMP/M.3836 – Goldman Sachs/Pirelli Cavi e Sistemi Energia/Pirelli Cavi e Sistemi Telecom) odstavce 12 a 13; rozhodnutí Komise ze dne 6. ledna 2006 (věc COMP/M.4050 – Goldman Sachs/Cinven/Ahlsell)].
- 77 Na jednání Komise doplnila v tomto bodě svoji odpověď na organizační procesní opatření ze dne 20. září 2011. Tvrdila, že podle informací předložených žadatelem o shovívavost dne 21. listopadu 2008 existovala údajná kartelová dohoda nejméně od roku 2001 a byla organizována v návaznosti na [*důvěrné*]. Žadatel o shovívavost Komisi mimoto informoval, že nemůže zaručit, že uvedená kartelová dohoda se netýkala kabelů jiných než podzemní a podmořské kabely pro vysoké napětí [*důvěrné*]. Za těchto okolností Komise mohla nabýt podezření, že došlo k porušení článku 81 ES ohledně všech elektrických kabelů.
- 78 Žalobkyně na jednání také uvedly, že po doručení repliky měly přístup ke správnímu spisu Komise, jehož součástí jsou [*důvěrné*], [*důvěrné*] a ústní prohlášení žadatele o shovívavost ze dne 21. listopadu 2008 a tvrdily, že Komise nemohla na základě těchto dokumentů nabýt podezření, že údajná kartelová dohoda se týkala všech elektrických kabelů. Na jednu stranu tyto dokumenty byly příliš staré a týkaly se dohod [*důvěrné*] oznámených jednomu úřadu pro hospodářskou soutěž, který je povolil. Na druhou stranu žadatel o shovívavost upřesnil, že věděl pouze o porušení práva hospodářské soutěže týkajícím se kabelů jiných než podzemní a podmořské kabely pro vysoké napětí.
- 79 Tribunál považoval za nezbytné založit do spisu prohlášení žadatele o shovívavost, aby mohl přezkoumat dostatečně závažnou povahu nepřímých důkazů, které měla Komise k dispozici. Jak sama Komise uvedla v odpovědi na organizační procesní opatření ze dne 20. září 2011, byla v rámci důkazního opatření uvedeného v bodě 21 výše požádána o kopii tohoto prohlášení. Vyjádření, která účastnice řízení předložily – poté, co žalobkyně mohly v kanceláři Tribunálu nahlédnout do tohoto prohlášení – k otázce dostatečně závažné povahy důkazů Komise, se významně neliší od prohlášení, která předložily při jednání.
- 80 Konečně, v rámci organizačních procesních opatření ze dne 21. prosince 2011 Tribunál požádal Komisi, aby označila části verzí [*důvěrné*] a [*důvěrné*], které zaslala Tribunálu a které – samotné nebo připojené k ústnímu prohlášení žadatele o shovívavost ze dne 21. listopadu 2008 – předcházely jejímu podezření ohledně všech elektrických kabelů před přijetím rozhodnutí o kontrole.
- 81 Nejprve je třeba uvést, že části, které Komise označila v odpovědi na tuto žádost, vykládané ve světle verzí [*důvěrné*] a [*důvěrné*] založených do spisu, jakož i vyjádření předložená Komisí k těmto dohodám, ukazují, že [*důvěrné*] několik výrobců Společenství uzavřelo dohody oznámené Bundeskartellamt ohledně prodeje mimo společný trh široké nabídky elektrických kabelů pro vysoké, střední a nízké napětí.
- 82 Tyto dohody byly [*důvěrné*].
- 83 Jak v podstatě tvrdí Komise, [*důvěrné*] a [*důvěrné*], jediné dohody mezi dotčenými dohodami, které nebyly omezeny na podmořské kabely nebo podzemní kabely pro vysoké napětí, byly dohody, které stanovily [*důvěrné*].

- 84 Existence [důvěrné] a [důvěrné], které jsou dřívějšími veřejnými dohodami, jež byly oznámeny orgánu členského státu pro hospodářskou soutěž a jsou v zásadě slučitelné s unijními pravidly pro hospodářskou soutěž, však sama o sobě není dostatečně závažným nepřímým důkazem o tom, že některé osoby, které tyto dohody podepsaly, později uzavřely s dalšími výrobci tajné dohody, které byly v rozporu s uvedenými pravidly a týkaly se těchto výrobků.
- 85 V tomto ohledu je třeba poznamenat, že žádný důkaz ve spise neumožňuje dát údajnou kartelovou dohodu do souvislosti s [důvěrné] nebo [důvěrné] v rozporu s tím, co tvrdila Komise na jednání. Z těchto dokumentů ani nevyplývá, že Komise předložila Tribunálu informace o tom, že by údajná kartelová dohoda navazovala na tyto dohody.
- 86 Naopak ze spisu zaprvé vyplývá [důvěrné].
- 87 Zadruhé, [důvěrné] žadatel o shovívavost [důvěrné] jasně uvedl ve svém prohlášení ze dne 21. listopadu 2008, jak oprávněně tvrdí žalobkyně [důvěrné].
- 88 Zatřetí ze spisu vyplývá [důvěrné].
- 89 Dále je třeba uvést, že mezi rozhodnutími v oblasti kontroly spojování, která podle Komise ukazují, že neexistuje jasné rozlišení mezi elektrickými kabely podle jejich napětí, se vyskytuje rozhodnutí Pirelli/BICC (viz bod 56 výše). V bodě 32 odůvodnění tohoto rozhodnutí přitom Komise dospěla – v rozporu s tím, co tvrdila ve své odpovědi na organizační procesní opatření ze dne 20. září 2011 – k následujícímu závěru:
- „[V]ýroba a prodej elektrických kabelů [pro nízké a střední napětí] na straně jedné a elektrických kabelů [pro vysoké napětí a velmi vysoké napětí] na straně druhé tvoří rozdílné trhy. Zaprvé na straně poptávky neexistuje mezi těmito výrobky zaměnitelnost. Zadruhé náklady a doba, kterou trvá přechod z výroby nízkého napětí na vyšší napětí, jsou značné. Zatřetí omezená zaměnitelnost na straně nabídky nevyvažuje dopady neexistence zaměnitelnosti na straně poptávky [...]. Závěrem je nezbytné rozlišit rozsahy [nízkého a středního napětí] na jedné straně od vyšších úrovní napětí ([vysoké a velmi vysoké napětí]) na straně druhé z důvodu rozdílných soutěžních podmínek, které řídí nabídku a poptávku těchto výrobků. Komise má nicméně za to, že neexistuje dostatek důkazů ke tvrzení, že elektrické kabely s izolačním olejem pro velmi vysoké napětí tvoří výrobový trh odlišný od trhu s kabely [pro velmi vysoké napětí] vyrobenými jinými technikami (zejména [extruzí síťovaného polyethylenu]) vzhledem k tomu, že všichni výrobci a většina evropských zákazníků se domnívají, že tyto druhy kabelů lze zaměnit.“
- 90 Z tohoto rozhodnutí tedy vyplývá, že Komise – v rozporu s tím, co tvrdila v odpovědi na organizační procesní opatření ze dne 20. září 2011 – dospěla k závěru před přijetím rozhodnutí o kontrole, že mezi kabely pro vysoké, střední a nízké napětí existují značné rozdíly.
- 91 Za těchto okolností je třeba mít za to, že Komise neprokázala, že měla dostatečně závažné nepřímé důkazy k tomu, aby nařídila kontrolu týkající se všech elektrických kabelů a s nimi souvisejícího materiálu.
- 92 Tento závěr, který spočívá výhradně na analýze důkazů, které Komise měla k dispozici při přijetí rozhodnutí o kontrole, je navíc potvrzen na jednu stranu tvrzením samotné Komise v bodě 36 dupliky, podle něhož znění rozhodnutí o kontrole umožňovalo žalobkyním pochopit, že kontrola se nebude týkat „jakéhokoliv elektrického kabelu“, a na druhou stranu skutečností, že Komise připouští, že svůj zásah omezila v průběhu kontroly na šetření týkající se typů elektrických kabelů příkladmo uvedených v rozhodnutí o kontrole.

- 93 Naopak je třeba mít za to, že před přijetím rozhodnutí o kontrole Komise měla dostatečně závažné nepřímé důkazy k tomu, aby nařídila kontrolu týkající se podmořských a podzemních elektrických kabelů pro vysoké napětí a materiálu, který s nimi souvisí.
- 94 Tuto část je tedy třeba přijmout v rozsahu, v němž se vztahuje na elektrické kabely jiné než podmořské a podzemní kabely pro vysoké napětí, jakož i na materiál, který s těmito jinými kabely souvisí. Ve zbývajících částech je třeba ji zamítnout.

Ke druhé části, vycházející z příliš širokého zeměpisného rozsahu rozhodnutí o kontrole

- 95 Podle žalobkyně je informace, že dohody nebo jednání ve vzájemné shodě, na které se toto rozhodnutí vztahuje, mají „pravděpodobně světový dopad“, jediným údajem o zeměpisném rozsahu šetření uvedeným v rozhodnutí o kontrole. Rozhodnutí o kontrole neuvádí, že některé projekty probíhající mimo Unii mohou ovlivnit společný trh, což představuje jedinou situaci, kdy lze tyto projekty podřídit článku 81 ES. Projekty týkající se elektrických podmořských kabelů pro vysoké napětí se mimoto týkají jen velmi omezeného území. Komise však okopírovala dokumenty týkající se projektů na Blízkém východě nebo v Asii. Toto chování ze strany Komise je „zvláště škodlivé“ s ohledem na úroveň spolupráce mezi jednotlivými orgány pro hospodářskou soutěž. Společnost Nexans France výslovně vyhradila svá práva, pokud jde o otázku, zda se na tyto dokumenty vztahovalo rozhodnutí o kontrole, ovšem vzhledem k tomu, že neznala přesný rozsah šetření, nemohla vymezit rozsah své povinnosti spolupracovat. Tímto jsou porušena základní práva žalobkyně, včetně jejich práva na obhajobu, práva na spravedlivý proces, práva nevypovídat ve svůj neprospěch a práva na presumpci nevinu.
- 96 Komise argumenty žalobkyně zpochybňuje.
- 97 V rozporu s tvrzením žalobkyně Komise tím, že uvedla, že údajné dohody nebo jednání ve vzájemné shodě mají „pravděpodobně světový dopad“, zevrubně popsala rozsah působnosti údajné kartelové dohody. Rozhodnutí o kontrole je tedy třeba považovat za dostatečně přesné, pokud jde o zeměpisný rozsah případného porušení práva hospodářské soutěže, na který měla Komise podezření.
- 98 Argumenty žalobkyně je však možné vykládat tak, že Komisi nevytýkají, že určila příliš vágně zeměpisný rozsah údajné kartelové dohody, nýbrž tak, že jí vytýkají samotnou možnost zahrnout do rozsahu působnosti rozhodnutí o kontrole dokumenty o místních zeměpisných trzích situovaných mimo společný trh bez upřesnění důvodů, proč jednání dotčeného podniku na těchto trzích mohlo narušit hospodářskou soutěž na společném trhu.
- 99 V tomto ohledu je třeba uvést, že samotný název nařízení č. 1/2003 ukazuje, že účelem pravomocí, které toto nařízení svěřuje Komisi, je provádění pravidel hospodářské soutěže stanovených v článcích 81 ES a 82 ES. Tato dvě ustanovení zakazují ta jednání podniků, která by mohla ovlivnit obchod mezi členskými státy a jejichž cílem nebo výsledkem by bylo vyloučit, omezit nebo narušit hospodářskou soutěž na společném trhu. Komise tedy může použít své vyšetřovací pravomoci pouze za účelem odhalení takového jednání. Komise tudíž nemůže provést kontrolu v prostorách podniku, má-li podezření, že existuje dohoda nebo jednání ve vzájemné shodě, jejichž výsledky se projevují výhradně na jednom nebo více trzích nacházejících se mimo společný trh. Naopak nic nebrání tomu, aby zkoumala dokumenty týkající se těchto trhů s cílem odhalit jednání, které může ovlivnit obchod mezi členskými státy a jehož cílem nebo výsledkem je vyloučit, omezit nebo narušit hospodářskou soutěž na společném trhu.
- 100 Tuto část je tedy třeba zamítnout.
- 101 S ohledem na souhrn výše uvedených úvah je třeba vyhovět návrhu na zrušení rozhodnutí o kontrole v rozsahu, v němž se vztahuje na elektrické kabely jiné než podmořské a podzemní kabely pro vysoké napětí, jakož i na materiál, který s těmito jinými kabely souvisí, a ve zbývajících částech jej zamítnout.

2. K návrhům na zrušení sporných aktů

K přípustnosti

K přípustnosti právního stanoviska připojeného k replice

102 Komise tvrdí, že právní stanovisko, které je připojené k replice na podporu argumentů žalobkyně týkajících se přípustnosti návrhů na zrušení sporných aktů (druhý a třetí bod návrhových žádání), je nepřípustné. Uplatňuje dvě námitky nepřípustnosti, kdy první v podstatě vychází z porušení čl. 5 odst. 3 a 7 pokynů pro vedoucího kanceláře Tribunálu přijatých dne 5. července 2007 (Úř. věst. L 232, s. 1) a druhá vychází ze skutečnosti, že sporné stanovisko nepodporuje argumenty výslovně uvedené v replice a obsahuje vysvětlení, která replika nepřebírá.

– K první námitce nepřípustnosti, vycházející z porušení čl. 5 odst. 3 a 7 pokynů pro vedoucího kanceláře Tribunálu

103 Komise uvádí, že čl. 5 odst. 3 a 7 pokynů pro vedoucího kanceláře Tribunálu zakazuje žalobkyním předávat procesní písemnosti jiným osobám než jejich advokátům. Avšak autoři sporného stanoviska, kteří nejsou advokáty žalobkyně, do žalobní odpovědi nahlédli.

104 Článek 5 odst. 3 pokynů pro vedoucího kanceláře Tribunálu zní:

„Advokáti nebo zmocněnci účastníků řízení ve věci před Tribunálem nebo osoby jimi náležitě zmocněné mohou v prostorách soudní kanceláře nahlížet do soudního spisu ve věci, včetně správních spisů předložených Tribunálu, a požadovat stejnopisy nebo výpisy z podání a rejstříku.

[...]“

105 Článek 5 odst. 7 pokynů pro vedoucího kanceláře Tribunálu krom toho zní takto:

„Žádná třetí osoba soukromého či veřejného práva nemůže nahlížet do soudního spisu ve věci nebo do procesních písemností bez výslovného svolení uděleného předsedou Tribunálu nebo – jedná-li se o dosud probíhající řízení – předsedou soudního kolegia, které věc projednává, po vyslechnutí účastníků řízení. Toto svolení může být uděleno pouze na základě písemné žádosti, kterou musí doprovázet podrobné odůvodnění oprávněného zájmu na nahlédnutí do soudního spisu.“

106 V projednávaném případě je sporné stanovisko podepsáno dvěma osobami, které jsou identifikovány pouze jejich jménem. Ze spisu nevyplývá, že by tyto dvě osoby byly advokáty. Jak zdůrazňuje Komise, osoby, které stanovisko podepsaly, na jednu stranu nejsou uvedeny mezi advokáty zplnomocněnými žalobkyněmi k tomu, aby je zastupovali před Tribunálem v projednávaném případě, a na druhou stranu ze spisu nevyplývá, že by byly uvedené osoby těmito advokáty náležitě zmocněny k nahlížení do spisu. Autoři uvedeného stanoviska přitom měli přístup k žalobní odpovědi, neboť ji několikrát citují, což žalobkyně na jednání potvrdily.

107 Skutečnost, že autoři sporného stanoviska nejsou advokáti účastnic řízení nebo osoby jimi náležitě zmocněné k nahlížení do spisu, nicméně neumožňuje mít za to, že jsou třetími osobami, které nemají právo na přístup do spisu ve smyslu čl. 5 odst. 3 a 7 pokynů pro vedoucího kanceláře Tribunálu.

108 Tato ustanovení, jejichž hlavním cílem je upravovat přístup ke spisu v prostorách kanceláře Tribunálu, je totiž třeba vykládat ve světle jejich účelu. Odrážejí obecnou zásadu řádného výkonu spravedlnosti, podle které mají účastníci řízení právo hájit svoje zájmy nezávisle na všech vnějších vlivech a která požaduje, aby účastník řízení, kterému je poskytnut přístup k procesním písemnostem ostatních

účastníků řízení, využil tohoto práva pouze za účelem obhajoby své věci s vyloučením jakéhokoliv jiného účelu (v tomto smyslu a obdobně viz rozsudek Tribunálu ze dne 17. června 1998, Svenska Journalistförbundet v. Rada, T-174/95, Recueil, s. II-2289, body 135 až 137 a usnesení a usnesení předsedy Tribunálu ze dne 16. března 2007, V v. Parlament, T-345/05 R, nezveřejněné ve Sbírce rozhodnutí, body 70 a 71). Z tohoto důvodu měl Tribunál za to, že zpřístupnění procesních písemností jedním účastníkem řízení třetím osobám v situaci, kdy tyto písemnosti nebyly předány za účelem obhajoby případu tohoto účastníka, představuje zneužití řízení (v tomto smyslu viz výše uvedený rozsudek Svenska Journalistförbundet v. Rada, bod 139).

109 Naopak čl. 5 odst. 3 a 7 pokynů pro vedoucího kanceláře Tribunálu nebrání tomu, aby jeden účastník řízení umožnil znalci nahlédnout do procesní písemnosti, má-li to za cíl ulehčit uvedenému znalci vypracování posudku pro účely obhajoby případu tohoto účastníka a tento posudek je použit pouze pro účely řízení.

110 S ohledem na výše uvedené je třeba první námitku nepřijatelnosti Komise zamítnout.

– Ke druhé námitce nepřijatelnosti, podle níž sporné stanovisko nepodporuje argumenty výslovně uvedené v replice a obsahuje vysvětlení, která replika nepřebírá

111 Komise tvrdí, že sporné stanovisko lze zohlednit pouze v rozsahu, v němž podporuje argumenty výslovně uvedené v replice. Komise je však toho názoru, že stanovisko uvádí právní argumentaci ohledně přijatelnosti, místo aby podporovalo nebo doplňovalo skutkové nebo právní okolnosti, které jsou v replice výslovně uvedeny. Kromě toho uvádí argumenty, které replika neobsahuje.

112 V tomto ohledu je třeba uvést, že na základě článku 21 statutu Soudního dvora a čl. 44 odst. 1 písm. c) jednacího řádu musejí všechny žaloby obsahovat předmět sporu a stručný popis dovolávaných žalobních důvodů. Podle ustálené judikatury je k tomu, aby byla žaloba přijatelná, nezbytné, aby hlavní skutkové a právní okolnosti, na kterých je založena, vyplývaly – přinejmenším stručně, ale uceleně a srozumitelně – z textu samotné žaloby. Ačkoliv obsah žaloby lze v konkrétních bodech podpořit a doplnit odkazy na určité výňatky z písemností, které tvoří její přílohu, obecný odkaz na ostatní písemnosti, včetně těch přiložených k žalobě, nemůže zhojit neexistenci základních prvků právní argumentace, které podle výše uvedeného ustanovení musejí být v žalobě uvedeny. Mimoto Tribunálu nepřísluší vyhledávat a určovat žalobní důvody a argumenty v přílohách, které by mohl pokládat za důvody představující základ žaloby, neboť přílohy mají čistě důkazní a pomocnou funkci (viz rozsudek Tribunálu ze dne 17. září 2007, Microsoft v. Komise, T-201/04, Sb. rozh. s. II-3601, bod 94, a citovaná judikatura).

113 Tento výklad článku 21 statutu Soudního dvora a čl. 44 odst. 1 písm. c) jednacího řádu se vztahuje rovněž na podmínky přijatelnosti repliky, která je podle čl. 47 odst. 1 téhož jednacího řádu určena k doplnění žaloby (rozsudek Microsoft v. Komise, bod 112 výše a citovaná judikatura).

114 V projednávaném případě je sporné stanovisko uvedeno v replice pouze dvakrát. Nejprve replika bez poskytnutí dalších vysvětlení uvádí, že závěr, ke kterému dospěli autoři sporného stanoviska na základě přezkumu otázky přijatelnosti druhého a třetího bodu návrhových žádání, je také závěrem uvedeným v replice, aniž jsou uvedeny konkrétní body této přílohy o třinácti stranách, na které se odkazuje. Dále replika uvádí, že sporné stanovisko podporuje prohlášení, podle něhož právo nesvědčit proti sobě samému a právo každé osoby na ochranu proti svévolným zásahům do sféry soukromé činnosti jsou základní práva, která jsou součástí obecných právních zásad Společenství. Sporné stanovisko je tedy třeba zohlednit pouze v případě tohoto posledního tvrzení (v tomto smyslu viz rozsudek Tribunálu ze dne 24. května 2007, Duales System Deutschland v. Komise, T-151/01, Sb. rozh. s. II-1607, body 78 a 81).

K přípustnosti návrhů na zrušení sporných aktů

- 115 Podle ustálené judikatury představují akty, které mohou být předmětem žaloby na neplatnost ve smyslu článku 230 ES, opatření s právně závaznými účinky, jimiž mohou být dotčeny zájmy žalobkyně tím, že tato opatření podstatným způsobem mění její právní postavení (rozsudky Soudního dvora ze dne 11. listopadu 1981, IBM v. Komise, 60/81, Recueil, s. 2639, bod 9, a Tribunálu ze dne 18. prosince 1992, Cimenteries CBR a další v. Komise, T-10/92 až T-12/92 a T-15/92, Recueil, s. II-2667, bod 28).
- 116 Mezitímní opatření, jejichž cílem je příprava konečného rozhodnutí, tedy v zásadě nepředstavují napadnutelné akty. Z judikatury nicméně vyplývá, že akty přijaté během přípravného řízení, které jsou samy o sobě úplným ukončením zvláštního řízení odlišného od řízení, které má Komisi umožnit rozhodnout ve věci samé, a které vyvolávají právně závazné účinky, jimiž mohou být dotčeny zájmy žalobkyně tím, že podstatným způsobem mění její právní postavení, rovněž představují napadnutelné akty (rozsudek IBM v. Komise, bod 115 výše, body 10 a 11, a rozsudek Soudu ze dne 7. června 2006, Österreichische Postsparkasse a Bank für Arbeit und Wirtschaft v. Komise, T-213/01 a T-214/01, Sb. rozh. s. II-1601, bod 65).
- 117 Komise tvrdí, že návrhy na zrušení sporných aktů jsou nepřípustné. Tyto akty jsou čistě prováděcími akty k rozhodnutí o kontrole a právní postavení žalobkyň podstatným způsobem nemění.
- 118 Žalobkyně tvrdí, že sporné akty významně změnila jejich právní postavení a vážně a nezvratně zasáhly do jejich základních práv na soukromí a obhajobu. Musí být tudíž považovány za akty napadnutelné. Zaprvé vzhledem k tomu, že tyto akty nejsou uvedeny v rozhodnutí o kontrole, nemohou být jeho prováděcími opatřeními. Zadruhé forma opatření není rozhodující, pokud jde o otázku, zda opatření má právně závazné účinky. Žalobkyně se však musely sporným aktům podřídit, aby nemusely zaplatit zvýšení pokuty, za které by případně odpovídaly, nebo dokonce, aby se vyvarovaly sankcím. Tyto akty se tedy podobají žádostem o informace podaným na základě čl. 18 odst. 3 nařízení č. 1/2003, což je ustanovení, které výslovně stanoví napadnutelnost takových opatření. Zatřetí sporné akty ohrožily možnost žalobkyň hájit se při šetřeních hospodářské soutěže před jinými soudy. Konečně začtvrté rozhodnutí okopírovat několik počítačových souborů a pevný disk počítače pana C mělo právní účinky, neboť tyto datové nosiče obsahují taková data, jako jsou e-maily, adresy atd., která jsou osobní povahy a která jsou chráněna právem na soukromí a listovním tajemstvím.
- 119 Nejprve je třeba uvést, že sporné akty jsou mezitímními opatřeními, jejichž jediným cílem je příprava přijetí konečného rozhodnutí Komise podle článku 81 odst. 1 ES. Na základě těchto aktů Komise pořídila kopie některých počítačových souborů nalezených během kontroly a získala vysvětlení ke konkrétním dokumentům rovněž nalezeným při kontrole, aby ověřila skutkový a právní stav a jeho rozsah, ke kterému již měla informace – a sice údajnou kartelovou dohodu – za účelem přípravy případného konečného rozhodnutí o této situaci.
- 120 Z článku 20 odst. 2 písm. c) a e) nařízení č. 1/2003 dále vyplývá, že jakákoliv forma vyhotovení kopií nebo výpisů ze všech obchodních záznamů – bez ohledu na to, kde jsou uloženy – podniku dotčeného kontrolou nařízenou na základě čl. 20 odst. 4 téhož nařízení a žádost o vysvětlení určená zaměstnancům nebo zástupcům tohoto podniku, která se týká dokumentů souvisejících s předmětem a účelem této kontroly, představují prováděcí opatření k rozhodnutí nařizujícímu kontrolu. Samotné rozhodnutí o kontrole stanovilo, že společnost Nexans France musí inspektorům umožnit kopírování těchto obchodních záznamů a na místě jim poskytnout „vysvětlení k předmětu a účelu kontroly“ (viz bod 3 výše).
- 121 Jak Komise správně tvrdí, každá kontrola nařízená na základě čl. 20 odst. 4 nařízení č. 1/2003 znamená, že budou zkoumány a případně kopírovány vybrané dokumenty a že zaměstnancům nebo zástupcům dotčených podniků budou položeny vybrané otázky, které se vztahují k předmětu a účelu kontroly.

Tyto podniky jsou povinny umožnit Komisi kopírování dotčených dokumentů a zmocnit své zaměstnance a zástupce k poskytnutí požadovaných vysvětlení právě na základě rozhodnutí nařizujícího kontrolu, nikoliv na základě dalšího odlišného aktu přijatého v průběhu kontroly.

- 122 Srovnání čl. 18 odst. 3 a čl. 20 odst. 2 písm. c) a e) nařízení č. 1/2003 rovněž umožňuje dospět k závěru, že kopírování dokumentů a předložení žádosti o vysvětlení při kontrole představují prováděcí opatření k rozhodnutím nařizujícím kontrolu.
- 123 Článek 18 odst. 3 nařízení č. 1/2003 zaprvé stanoví, že žádosti o informace zaslané podnikům podle tohoto ustanovení mohou být předmětem samostatného přezkumu. Naopak v nařízení č. 1/2003 není uvedeno nic o vysvětleních požadovaných při kontrolách a kopírování dokumentů během kontrol.
- 124 Zadruhé z čl. 18 odst. 1 a 3 nařízení č. 1/2003 vyplývá, že na základě těchto ustanovení si Komise od podniků a sdružení podniků může vyžádat veškeré nezbytné informace. Naproti tomu podle čl. 20 odst. 2 písm. e) uvedeného nařízení Komise může toliko žádat, aby se vysvětlení skutkových okolností nebo dokumentů vztahovala k předmětu a účelu kontroly.
- 125 Je tedy třeba mít za to, že kopírování každého dokumentu a položení každé otázky při kontrole nelze považovat za akty, které lze oddělit od rozhodnutí nařizujícího kontrolu, nýbrž za prováděcí opatření k tomuto rozhodnutí.
- 126 Závěrem je třeba zdůraznit, jak tvrdí Komise, že bez přijetí rozhodnutí na základě čl. 23 odst. 1 písm. c) a d) nařízení č. 1/2003 by Komise nemohla sankcionovat žalobkyně za to, že jí neumožnily kopírovat dotčené dokumenty a neposkytly úplnou odpověď na otázky inspektorů položené panu C. Toto rozhodnutí, které je odlišné od rozhodnutí o kontrole, jakož i od konečného rozhodnutí přijatého podle čl. 81 odst. 1 ES, by mohlo být předmětem žaloby, v rámci níž by Tribunál zkoumal, zda pořízení kopií dotčených dokumentů, jakož i získání vysvětlení, které Komise na základě sporných aktů požadovala, zasáhly do základních práv na soukromí a na obhajobu žalobkyně, jak samy tvrdí.
- 127 Za účelem podpoření jejich teze, že sporné akty vyvolávají právně závazné účinky, jimiž mohou být dotčeny jejich zájmy tím, že podstatným způsobem mění jejich právní postavení a podpůrně jsou samy o sobě úplným ukončením zvláštního řízení odlišného od řízení, které má Komisi umožnit rozhodnout ve věci samé, ve smyslu z judikatury uvedené v bodě 116 výše žalobkyně uplatňují rozsudek Soudního dvora ze dne 18. května 1982, *AM & S Europe v. Komise* (155/79, Recueil, s. 1575), a rozsudek Tribunálu ze dne 17. září 2007, *Akzo Nobel Chemicals a Akcros Chemicals v. Komise* (T-125/03 a T-253/03, Sb. rozh. s. II-3523).
- 128 V tomto ohledu je třeba uvést, že žalobkyně ve věcech, ve kterých byly vydány rozsudky uvedené v přecházejícím bodě, tvrdily před Komisí, že na některé dokumenty, jež od nich Komise požadovala při šetření nařízením podle nařízení Rady č. 17 ze dne 6. února 1962, první nařízení, kterým se provádějí články [81 ES] a [82 ES] (Úř. věst. 1962, 13, s. 204; Zvl. vyd. 08/01, s. 3) nebo podle nařízení, které následovalo, se vztahovala ochrana z důvodu důvěrnosti komunikace mezi advokátem a jeho klientem. Právě v tomto kontextu měl soud za to, že rozhodnutí, kterým Komise zamítla žádost o ochranu dotčených dokumentů, má právní účinky ve vztahu k dotčeným podnikům, jelikož odpírá ochranu stanovenou právem Společenství a má konečnou povahu a je nezávislé na konečném rozhodnutí, kterým se konstatuje porušení pravidel hospodářské soutěže (rozsudek *Akzo Nobel Chemicals a Akcros Chemicals v. Komise*, bod 127 výše, bod 46; viz rovněž v tomto smyslu rozsudek *AM & S Europe v. Komise*, bod 127 výše, body 27 a 29 až 32).
- 129 Žalobkyně však v době přijetí sporných aktů netvrdily, že dokumenty okopírované Komisí nebo informace, které získala na základě těchto aktů, jsou pod ochranou stanovenou unijním právem, která je podobná ochraně důvěrnosti komunikace mezi advokátem a jeho klientem. V důsledku toho Komise nepřijala rozhodnutí, které žalobkyním tuto ochranu odpírá, když se rozhodla okopírovat tyto dokumenty a požádat žalobkyně o poskytnutí těchto informací.

- 130 Stran dokumentů okopírovaných během kontroly je totiž třeba připomenout, že si žalobkyně ponechaly originály v papírové nebo elektronické podobě a mají možnost zjistit povahu a obsah těchto dokumentů. Navzdory tomu žalobkyně neurčily konkrétní dokumenty nebo části dokumentů, které byly chráněny podle unijního práva. Žalobkyně pouze uvedly, že Komise neměla právo kopírovat tyto dokumenty za účelem jejich pozdějšího zkoumání v jejich kancelářích. Žalobkyně jsou toho názoru, že dokumenty měly být zkoumány v prostorách společnosti Nexans France a Komise mohla kopírovat pouze dokumenty relevantní pro šetření. Je tedy třeba se domnívat, že žalobkyně Komisi nevytýkají to, že nahlédla nebo okopírovala některé konkrétní dokumenty, které byly chráněny, nýbrž to, že je zkoumala ve svých kancelářích v Bruselu namísto prostor společnosti Nexans France a že si je až do okamžiku zkoumání ponechala.
- 131 Pokud jde o otázky položené panu C při kontrole, ze spisu vyplývá, že žalobkyně, které byly v doprovodu svých advokátů, nijak nebránily tomu, aby Komise získala požadované informace. Položením těchto otázek tedy Komise nemohla přijmout rozhodnutí, kterým byla žalobkyním odeprána ochrana stanovená unijním právem.
- 132 Z výše uvedeného vyplývá, že sporné akty nelze považovat za napadnutelné akty. Kromě rámce žaloby na neplatnost podané proti rozhodnutí o uložení sankce, jak je uvedeno v bodě 126 výše, lze legalitu těchto aktů přezkoumat jedinečně v rámci žaloby případně podané proti konečnému rozhodnutí přijatému Komisí podle čl. 81 odst. 1 ES. Soudní přezkum podmínek, za kterých byla provedena kontrola, totiž spadá do rozsahu žaloby na neplatnost podané případně proti konečnému rozhodnutí, které Komise přijala na základě tohoto ustanovení (v tomto smyslu viz rozsudek Tribunálu ze dne 20. dubna 1999, *Limburgse Vinyl Maatschappij a další v. Komise*, T-305/94 až T-307/94, T-313/94 až T-316/94, T-318/94, T-325/94, T-328/94, T-329/94 a T-335/94, Recueil, s. II-931, body 413 a 414).
- 133 Jestliže se dále žalobkyně domnívají, že akty, na základě kterých Komise zkopírovala několik počítačových souborů a pevný disk počítače pana C, aby je později zkoumala ve svých kancelářích a požádala ho o vysvětlení k dokumentům nalezeným při kontrole, jsou protiprávní a způsobily jim újmu, která může založit odpovědnost Unie, mohou podat proti Komisi žalobu na určení mimosmluvní odpovědnosti. Taková žaloba nespadá do systému přezkumu platnosti unijních aktů, které mají právně závazné účinky, jimiž mohou být dotčeny zájmy žalobkyň, je ale možno ji použít, jestliže některému účastníkovi vznikla újma v důsledku protiprávního jednání některého orgánu (v tomto smyslu viz rozsudek Soudního dvora ze dne 12. září 2006, *Reynolds Tobacco a další v. Komise*, C-131/03 P, Sb. rozh. s. I-7795, body 82 a 83).
- 134 Návrhy na zrušení sporných aktů je tedy třeba prohlásit za nepřijatelné.

3. Ke čtvrtému až sedmému bodu návrhových žádání

- 135 Samotné žalobkyně podle svého tvrzení čtvrtým až sedmým bodem návrhových žádání navrhují, aby Tribunál rozhodl o případných důsledcích zrušení rozhodnutí o kontrole a sporných aktů.
- 136 Usilují tedy o to, jak tvrdí Komise, aby Tribunál rozhodl o účincích případného zrušujícího rozsudku, který by rovněž představoval soudní příkaz určený Komisi, pokud jde o splnění povinností, které z něj vyplývají. Avšak jelikož Tribunál nemá v rámci přezkumu legality na základě článku 230 ES pravomoc vydávat deklaratorní rozsudky (v tomto smyslu viz usnesení Soudního dvora ze dne 9. prosince 2003, *Itálie v. Komise*, C-224/03, Recueil, s. I-14751, body 20 až 22) nebo soudní příkazy, i když se týkají podmínek plnění povinností plynoucích z jeho rozsudků (usnesení Soudního dvora ze dne 26. října 1995, *Pevasa a Inpesca v. Komise*, C-199/94 P a C-200/94 P, Recueil, s. I-3709, bod 24), musí být návrh žalobkyň prohlášen za zjevně nepřijatelný (v tomto smyslu viz rozsudek Tribunálu ze dne 4. února 2009, *Omya v. Komise*, T-145/06, Sb. rozh. s. II-145, bod 23).

¹³⁷ Z výše uvedeného vyplývá, že rozhodnutí o kontrole je třeba zrušit v rozsahu, v němž se týká elektrických kabelů jiných než podmořských a podzemních kabelů pro vysoké napětí, jakož materiálu, který se těmito jinými kabely souvisí. Žalobu je třeba ve zbývající části zamítnout.

K nákladům řízení

¹³⁸ Podle čl. 87 odst. 3 prvního pododstavce jednacího řádu může Tribunál rozdělit náklady řízení mezi účastníky nebo rozhodnout, že každý z účastníků řízení ponese své náklady, pokud každý účastník měl ve věci částečně úspěch i neúspěch, nebo pokud jsou k tomu dány výjimečné důvody.

¹³⁹ Vzhledem k tomu, že žalobkyně neměly v převážné části jejich návrhových žádání úspěch, je třeba rozhodnout, že ponесou vlastní náklady řízení a nahradí polovinu nákladů řízení vynaložených Komisí.

Z těchto důvodů

TRIBUNÁL (osmý senát)

rozhodl takto:

- 1) **Rozhodnutí Komise C (2009) 92/1 ze dne 9. ledna 2009 nařizující společnosti Nexans SA a všem podnikům, které přímo či nepřímo ovládá, včetně společnosti Nexans France SAS, aby se podřídily kontrole podle čl. 20 odst. 4 nařízení Rady (ES) č. 1/2003 ze dne 16. prosince 2002 o provádění pravidel hospodářské soutěže stanovených v člancích 81 [ES] a 82 [ES] se zrušuje v rozsahu, v němž se týká elektrických kabelů jiných než podmořských a podzemních kabelů pro vysoké napětí a materiálu, který s těmito jinými kabely souvisí.**
- 2) **Ve zbývající části se žaloba zamítá.**
- 3) **Společnosti Nexans a Nexans France ponесou vlastní náklady řízení a nahradí polovinu nákladů řízení vynaložených Evropskou komisí.**
- 4) **Komise ponесе polovinu vlastních nákladů řízení.**

Truchot

Martins Ribeiro

Kanninen

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 14. listopadu 2012.

Podpisy.

Obsah

Skutkový základ sporu	2
Řízení a návrhová žádání účastnic řízení	4
Právní otázky	6
1. K návrhu na zrušení rozhodnutí o kontrole	6

K první části, vycházející z příliš široké a neurčité škály výrobků dotčených rozhodnutím o kontrole	6
Úvodní poznámky	7
K první námitce, vycházející z nepřesnosti rozhodnutí o kontrole vymezení dotčených výrobků ...	8
Ke druhé námitce, vyplývající ze skutečnosti, že Komise měla pouze v případě odvětví podmořských kabelů pro vysoké napětí dostatečně závažné nepřímé důkazy, které jí umožnily nabýt podezření, že žalobkyně porušily pravidla hospodářské soutěže	10
Ke druhé části, vycházející z příliš širokého zeměpisného rozsahu rozhodnutí o kontrole	14
2. K návrhům na zrušení sporných aktů	15
K přípustnosti	15
K přípustnosti právního stanoviska připojeného k replice	15
– K první námitce nepřípustnosti, vycházející z porušení čl. 5 odst. 3 a 7 pokynů pro vedoucího kanceláře Tribunálu	15
– Ke druhé námitce nepřípustnosti, podle níž sporné stanovisko nepodporuje argumenty výslovně uvedené v replice a obsahuje vysvětlení, která replika nepřebírá	16
K přípustnosti návrhů na zrušení sporných aktů	17
3. Ke čtvrtému až sedmému bodu návrhových žádání	19
K nákladům řízení	20